

FUMATUL
INTERZIS

Lucian Zup s-a născut în 1978 la Iași, unde a urmat studii juridice și filologice. În anul 2000 și-a început activitatea în cadrul cenaclului Dosoftei-Outopos, iar în 2001 a publicat la editura cenaclului romanul *Râul curge lent*, premiat de Uniunea Scriitorilor pentru debut în proză. A tradus pentru editurile Polirom și Cartier. A mai publicat romanul *Istoric*, în 2011.

Lucian Zup

FUMATUL
INTERZIS

ALL

Redactare: Dragoș Ghițulete
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Rodica Crețu
Design copertă: Andra Penescu

FUMATUL INTERZIS

Lucian Zup

Copyright © 2016 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZUP, LUCIAN

Fumatul interzis / Lucian Zup. – București:

ALLFA, 2016

ISBN 978-973-724-872-5

821.135.1-31

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

allcafe.ro

1

Fusese o zi obișnuită, care prin nimic nu i-ar fi putut prevesti noaptea zbuciumată ce avea să urmeze.

Ștefan Candid se trezise odihnit odată cu primele raze ale soarelui, deja destul de strălucitor, anunțând apropierea verii. În seara precedentă se culcase, ca de obicei, înainte de ora 10, după ce verificase temele copiilor și citise câteva pagini din noua carte a unui autor la modă despre igiena căilor respiratorii. Un somn de opt ore, fără vise sau pauze. Nu avea nevoie de ceas deșteptător, deoarece cel biologic nu dădea rateuri, indiferent dacă era zi de lucru sau weekend. După ce a deschis ochii, n-a zăbovit mai mult de câteva secunde în așternutul cald, altfel ar fi resimțit o vagă senzație de oboseală pe tot parcursul zilei.

— Ai dormit bine? l-a întrebat Ofelia, soția lui, trează și ea.

— Da. Dar tu?

— Și eu.

S-au sărutat prelung, semn al armoniei și al durabilității de cuplu.

În camera transformată într-o mică sală de sport, cei doi soți împreună cu copiii și-au pus în mișcare, timp de jumătate de oră, mușchii și sângele prin exerciții fizice, mereu variate față de zilele precedente. Azi au dat mai multă atenție mușchilor abdominali și celor ai gambelor, conform instrucțiunilor bărbatului în halat alb de pe ecranul din fața lor. Fundalul sonor cuprindea o selecție din cele mai noi hituri, care evocau, prin instrumentație, bățile regulate ale inimii, întinderea mușchilor sau tropăitul picioarelor în alergare, iar prin versuri cântau idealul atins al sănătății permanente sau comuniunea între organismele umane.

Fetița îi povestea extaziată despre viața sănătoasă pe care o duceau interpretele și interpreții pentru a-și menține vocile și siluetele. Deși nu reținea prea multe detalii, acest rol fiind rezervat Ofeliei, Ștefan dădea din cap preocupat și o încuraja în admirația ei față de astfel de exemple, poate, cine știe, va deveni și ea vedetă, de fapt nu vedetă, nu se mai spune vedetă, doar cântăreață, și atunci el va cumpăra discuri cu muzica ei.

După cele treizeci de minute de sport, a alungat cu un duș surplusurile neigienice de pe piele căpătate în timpul somnului și al exercițiilor fizice. Temperatura optimă a apei era deja reglată, în așa fel încât să nu capete vreo răceală sau sângele să-i fie pus insuficient în mișcare, iar jetul de apă țâșnea cu frecvența potrivită.

A eliminat și alte toxine din corp, care se adună cu toate că ai o nutriție exemplară. Și-a frecat, cu periuța încărcată cu pastă de dinți, prin mișcări viguroase orizontale și verticale, toți dinții, spațiile dintre dinți, spatele dinților și limba. A așteptat să se scurgă și restul minutelor până la o oră după exercițiile fizice, urmărind, dincolo de fereastra închisă, pentru a nu-i pătrunde un aer prea rece în plămâni, cum cerul devine din ce în ce mai luminos.

Și-a luat, împreună cu soția și copiii, obișnuitul mic dejun compus din pește crud, pentru a nu-i diminua proprietățile nutritive și a-i lăsa Omega-3 intactă, și un bol cu legume. Cu înghițituri mici, pentru a lăsa timp stomacului să facă ce știe mai bine. Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei și dacă nu te scoli sătul înseamnă că ți-ai ratat începutul zilei. A băut ceai și lapte, câte o cană de 250 de mililitri, având grijă să nu pună mierea decât după ce ceaiul s-a răcit. Nu au vorbit în timpul mesei, pentru a nu amesteca cumva funcțiile aparatului digestiv cu ale celui lingvistic. Copiii au făcut curățenie pe masă și au spălat vasele.

Copiii crescuți după anul zero primesc o educație model, în spiritul unei societăți perfecte. Sunt programați neurolingvistic din timpul școlii să aleagă o hrană sănătoasă și un mod de a trăi constructiv. Consiliul Suprem al Sănătății a decretat că e nevoie de lecții de igienă, de excursii cât mai dese în aer liber

și, desigur, de exemplele personale ale profesorilor. Importantă este și educația în familie, astfel încât Consiliul a trasat un set de reguli și în această direcție.

Copil fiind, Ștefan venea mereu acasă cu genunchii și coatele julite, iar pielea lui purta multă vreme urmele jocurilor din spații incorect amenajate. Mânca tot felul de porcării, cărora le-a uitat numele, cât îi poftea inima. Din această cauză s-a ales cu o burtă proeminentă, de care nu a reușit să scape, decât într-o mică măsură, nici măcar în anii de viață sănătoasă de după anul zero. Aproape toți dinții au fost înlocuiți cu implanturi. Și, din pricina televizorului căruia nu reușea să-i reziste decât în timpul somnului, cu ditamai dioptriile. Sau cel puțin așa i-au spus persoanele în halate albe care întotdeauna depistau o cauză. Prea multe lucruri imprevizibile. Erau vremuri de care nu mai voia să-și aducă aminte.

— Ce vrei să-ți luăm cadou de ziua ta? l-a întrebat pe băiat, amintindu-și că vineri urma aniversarea lui.

— Nu vreau nimic special. Important e că sunteți alături de mine.

— Sigur ai o dorință. E un moment care nu poate trece fără cadouri.

— Colegii mei sunt extaziați de noua carte despre Salvatorul Nostru. Au fost eliminate din edițiile precedente câteva pasaje care făceau referire la substanțe care, de curând s-a descoperit, diminuează forțele vitale ale organismului. Salvatorul Nostru e o persoană importantă și ai multe de învățat de la El.

— Se face. Vineri vei avea cartea.

— Ce bine!

— De unde închiriem sală pentru serbare? a întrebat Ofelia. E disponibil același loc din anii precedenți?

— Am vorbit deja cu ei și am rezervat. Avem și o reducere pentru clienții fideli.

— Dar cu o persoană în halat alb care să-i întrețină pe copii cu parabole despre viața sănătoasă ai vorbit?

— Am stabilit. Cel care va veni e foarte priceput și dedicat meseriei. Are o întregă garderobă de haine colorate, să fie reținute cât mai mult poveștile lui. Copiii îl iubesc.

— Pot să fac eu tortul? a întrebat fetița. Am învățat o nouă rețetă, tort din morcovi cu cremă de banane și glazură de fasole.

— Dacă fratele tău e de acord...

— Sigur. Mi-ar face plăcere. Am încredere că va ieși bine din prima ce gătești tu. Abia aștept.

Era rândul Ofeliei să-i ducă pe copii la școală. Apoi ea își va continua drumul până la salonul de înfrumusețare unde lucra. Nu mai erau permise produse nenaturale care să ascundă frumusețea originală a pielii, s-o ofilească înainte de vreme și să provoace cancer de piele. Salonul avea mulți clienți, contracte cu firme și instituții care planificau astfel de ședințe în timpul programului de lucru, pentru a-și menține angajații în formă. Uneori întârzia la lucru, prinsă cu vreun client, cu o ședință sau cu curățenia de la locul de muncă.

Ștefan a pornit mașina care se deplasa prin pedalare, forță motrice nepoluantă și sănătoasă. La radio, difuzarea reclamelor a fost întreruptă brusc de un comunicat al Salvatorului Nostru despre importanța proteinelor în regimul alimentar. Ștefan a ascultat cu interes toate informațiile, încercând să memoreze cât mai multe. Avea și timp, traficul era intens la acea oră când cei mai mulți se deplasau spre locul de muncă. Un pieton i-a aruncat o privire furioasă, crezând că Ștefan, atent mai degrabă la comunicat decât la cele din jur, a trecut prea aproape de el. Dar imediat și-a schimbat fizionomia într-un zâmbet – în fond ție-ți dăunează să porți ranchiună, sursă de stres. Ștefan și-a cerut mii de scuze printr-o mimică adecvată. Pietonul a părut mulțumit și și-a continuat drumul înfulecând din sandwichul cu ton și sorbind din ceaiul negru pe care le cumpărase de la chioșcul din colțul străzii.

La intrarea în școală, s-a așezat la coadă pentru dezinfectarea de dimineață. Microbii și alte microorganisme periculoase nu aveau ce căuta într-un astfel de mediu. Ajuns în capsulă, Ștefan a apăsat un buton și jeturi de substanțe i-au curățat pielea și hainele.

Ștefan a participat activ la ora de gimnastică de dimineață, a predat, a ascultat elevii, a dat lucrări de control, a ieșit în pauze și și-a luat prânzul sănătos la cantina școlii, conform orarului.

Era profesor de literatură și nu reușise încă să se obișnuiască cu schimbările din programa școlară, deși trecuseră atâția ani, niciodată nu știa câți, toți au fost la fel. Cele mai multe cărți fuseseră interzise, deoarece autorii nu se puteau abține să facă referire la lucruri nesănătoase.

Dacă scriau despre o sărbătoare, o petrecere sau despre o banală masă, aduceau imediat în discuție și carnea. Unii eroi își stricau plămânii fumând. Ștefan își amintea de un roman în care protagonistul, ajuns în atmosfera rarefiată a unui sanatoriu, își măsura vitalitatea în funcție de felul cum papilele lui gustative interacționau cu tutunul. Până și din cartea pe care se întemeiase o religie acum uitată nu lipseau referințele la vicii, în speță băutura, iar din băuturi, vinul, considerat mai nobil decât berea sau vodca. Un personaj se îmbăta cu produsele viei plantate de el, altul făcea minuni, transformând apa în vin, pentru ca oaspeții unei nunți să-și continue distracția. Erau personaje exemplare, ce model puteau oferi ele?

Acestea erau doar viciile care-ți săreau în ochi, dar cărțile duceau la depresie și, deseori, la sinucideri. Cele mai multe negativizau natura umană și ignorau latura idealistă, benefică sănătății. Toate cărțile au fost reciclate, obținându-se astfel pereți pentru locuințe. Au fost considerate capodopere creațiile care vorbeau despre organismul uman sau care aveau un final optimist, păstrate sub forma rezumatului, care elimină detaliile inutile și efortul intens de lectură. Iar o parte dintre operele civilizației apuse au fost transformate încât să se potrivească noii mentalități.

Spre exemplu, *Ulise* era construit pe o poveste mereu actuală, a unui om care își începe ziua făcându-și toaleta, apoi lucrează și își cultivă relațiile sociale, pentru ca, în cursul unei ore rezonabile din noapte, să se întoarcă la soția lui, dorință evidentă de reîntregire a familiei ca celulă a organismului social. Au fost eliminate numeroasele fragmente în care se făcea referire la vicii, personajului îi cam plăceau băutura și sirenele din baruri, încât tot romanul dacă avea acum 30 de pagini, suficient ca să nu obosească ochii, să nu se piardă prea mult timp cu lectura și totodată să se înțeleagă despre ce e vorba. Bineînțeles că a fost tradus în nouverbă, termen preluat

dintr-un roman exemplar care ne învață că rătăcirile sunt trecătoare și că până la urmă tot te întorci în sânul societății de care aparții și care e cea mai bună lume posibilă.

— Dom' profesor, dar de ce personajele nu fac sport imediat după ce s-au trezit? îl întrebă un elev. Nu știu că fără sport organismul nu se poate menține sănătos?

— Foarte bună observație. Dar trebuie să ne gândim că oamenii de-atunci erau primitivi și, cu toate că știau cât de benefice sunt anumite lucruri organismului, nu le acordau importanța cuvenită și de cele mai multe ori le neglijau. Noi trebuie să preluăm doar ce e bun de la ei.

— Dar dumneavoastră spuneți că e un autor care menționează toate detaliile din viața personajului, de asta îl și studiem, a spus un alt elev. Cum se bărbierește, cum și ce mănâncă, cum se duce la toaletă, cum își îndeplinește obligațiile sociale lucrând, cum adoarme. De ce-l mai studiem dacă nu scrie despre toate aspectele?

Un elev care gândește prea mult trebuie ținut sub observație strictă.

— Așa scrie în programa școlară. Consiliul Suprem al Sănătății a spus că acest lucru e bun și știe mai bine decât noi ce e bun pentru noi.

— În roman este prezentă tema literară a alimentației, a observat alt elev. De ce autorul nu menționează și alimentele pe care le mănâncă personajele?

Din coșmarul unor amintiri care nu se estompau pe cât de repede ar fi vrut, Ștefan a extras-o pe cea cu personaje care înghițeau grăsimi, prăjeli și băuturi alcoolice. Nu erau, desigur, lucruri de inclus într-o ediție sănătoasă a romanului, cum era aceasta.

— E o tehnică narativă prin care e provocată imaginația cititorului. Putem astfel să ne imaginăm alimentele pe care le considerăm potrivite. E ca și cum personajul respectiv ar deveni parte a universului nostru cotidian.

— Spuneți la un moment dat că importantă e și tema reiterării timpului. Facem ce au făcut și strămoșii noștri cu unele diferențe.

— Exact. Asta pentru că suntem programați genetic și avem o arie limitată de activități și moduri de gândire, dincolo de care nu putem varia prea mult. Totuși putem aduce unele îmbunătățiri codului genetic și putem socoti că am evoluat față de ascendenții noștri.

Atât ora de gimnastică colectivă, cât și pauza de masă au trecut fără incidente.

În schimb, lucrurile au ieșit din cursul lor firesc în momentul în care Ștefan, intrând într-una din toaletele școlii, a simțit brusc familiarul miros de tutun, care acum îi provoacă repulsie și-i strânge nările. Nu era nimeni acolo, totuși dincolo de o ușă se auzeau vorbe și râsete înăbușite. I s-a părut chiar că vede valuri de fum strecurându-se pe sub ușă, deși nu e sigur că imaginația nu-i joacă feste. Auzise de astfel de cazuri, când elevii, lipsiți de o clară capacitate de a discerne lucrurile, foloseau băile, cămăruțele cu recuzite, podul, subsolul cu instalații, boschetele de pe marginea terenului de sport, spațiile dintre mașini și alte locuri ferite pentru a-și strica plămânii încă fragezi. Dar nu li se putea întâmpla altceva decât să li se confiște marfa, să li se facă o scurtă și înțelegătoare morală și să fie duși la tratament. Pe de altă parte, profesorul care-i prindea trebuia să suporte consecințele: să fie trimis la neuron, unde să dea explicații peste explicații, de multe ori peste programul obișnuit de lucru. Mai bine închidea ochii și pleca liniștit acasă. Soluția era să iasă rapid și să găsească o altă toaletă pentru nevoile lui.

N-a avut noroc. Înainte să-și pună planul în aplicare, ușa s-a deschis lăsând să iasă trei elevi, care probabil se înghesuiseră cât putuseră ca să încapă în acel spațiu. Printre ei era unul poreclit Jaguarul, bine-cunoscut în școală pentru că fusese implicat în incidentul cataloagelor modificate și al notelor mărite. Organismul social nu reușise încă să cauterizeze toate celulele canceroase, operație dificilă când aveai de-a face cu cele provenite din familii de medici, ca aceștia. Se purtau ca și cum n-ar fi fost nimic în neregulă.

Totuși profesorul trebuia să-și salveze aparențele autorității, măcar printr-o privire muștrătoare.

— Nu mai știi ce să crezi cu veceurile astea, a spus Jaguarul, fără să pară că i se adresează cuiva anume. Cred că cineva a fumtat pe-aici. Ne-am băgat toți trei unde-am simțit miros de tutun, ca să descoperim indicii despre făptaș. Dar n-am găsit nimic. Niciun muc, nicio urmă de scrum. Și-a șters bine urmele, bolnavul. E inadmisibil ce se-ntâmplă aici, nu credeți? a întrebato uitându-se în ochii profesorului, cu o privire nevinovată.

— Ba da, a răspuns el, neliniștit atât de întrebarea directă, cât și de turnura pe care o lua conversația.

Se simțea vinovat, deși n-ar fi avut niciun motiv.

— Cazuri din astea sunt dese, prea dese. Se poate muri de la fumtat. Copiii inconștienți. N-ar trebui să luați măsuri?

— Păi...

— Da, înțeleg. E dificil să-i supraveghezi pe toți. Și camere n-ai cum băga în toate locurile. Și, dacă n-ai dovezi, n-ai cum să acuzi omul degeaba. Adică s-ar putea întoarce împotriva ta, mai mult ca sigur că te-ar crede bolnav, dacă el n-ar fi prins în acțiune sau dacă nu s-ar găsi obiecte nesănătoase asupra lui. E cu două tășuri, am dreptate?

— Presupun că da.

— Și apoi cine știe ce mai pot face copiii din ziua de azi?! Sunt unii răi și răzbunători care ar fi în stare să taie cauciucurile de la mașină, spre exemplu. De-aia cred că acum mai bine nu facem nimic și așteptăm. Tot o să-l prindem noi, vă asigur dom` profesor. Eu și prietenii mei vă promitem că vom supraveghea locul, un bolnav se întoarce și a doua oară la locul unde a lăsat microbi. Nu ne poate scăpa.

— Bună idee. Aștept rezultate de la voi.

Ștefan era fericit că reușise să scape atât de ieftin de responsabilitate. Avea de gând ca, odată ajuns acasă, să înghită o pastilă ca să uite evenimentul. Fericirea lui a durat până când s-a întâlnit pe coridor cu directoarea școlii, căreia i s-a părut ceva suspect în înfățișarea profesorului și și-a apropiat fața să-i miroasă hainele, fără să-i pese că un astfel de gest e deplasat din partea cuiva care nu e nici anticorp, nici persoană în halat alb.

— Nu vă credeam în stare de-așa ceva. Chiar pe dumneavoastră!

- Dar ce-am făcut?
- Nu încercați să negați. Se simte. Eu am mirosul atât de bine dezvoltat, încât unii îmi spuneau că ar fi trebuit să devin anticorp. Dar funcția mea e similară cu cea de anticorp, în fond și eu am grijă să nu se instaleze maladii la nivelul de formare a organismului social, cel mai important nivel, și iau măsuri împotriva profesorilor și elevilor bolnavi.
- Nu e ceea ce credeți. Mirosul l-am căpătat involuntar dintr-un loc unde s-a fumat.
- Atât de puternic încât să se mențină pe haine?
- Se fuma mult.
- Unde e locul ăsta?
- La toaletă.
- Ceea ce încercați să-mi spuneți e că în toaletele școlii mele se fumează?
- Da.
- Nu pot să cred.
- Am văzut cu ochii mei. Sau, de fapt, am simțit mirosul de tutun și apoi am văzut bolnavii ieșind.
- Cine erau bolnavii ăștia?
- Trei elevi.
- Elevi de la școala mea? E imposibil. Noi avem elevi la cele mai înalte standarde ale sănătății.
- Printre ei era și Jaguarul.
- Jaguarul? Da, cu acest elev am mai avut probleme. Are mulți microbi băiatul ăsta. De mult ar fi trebuit exmatriculat, ca să nu mai aibă școala noastră vreo pată, dar a intervenit cineva de la Consiliul Sănătății pentru el. Spunea că e doar o fază trecătoare și cu siguranță se va face bine dacă va continua cursurile în acest mediu.
- Se pare că mediul n-a avut o prea mare influență asupra lui.
- Dar de ce nu m-ați anunțat până acum?
- Acum veneam să vă anunț.
- Cred că cel mai bine ar fi să-i chemăm pe anticorpi. Eu am altele pe cap decât să investighez care dintre voi prezintă simptomele bolii. Deși aș fi fost capabilă.

- Credeți în continuare că și eu aș putea fi bolnav?
- Nu trebuie exclusă nicio ipoteză. E ușor să dai vina pe un elev în jurul căruia se știe că mișună microbii.
- Doar știți că până acum n-am prezentat simptome...
- Ei vor decide treaba asta. Până atunci, vă rog să nu părăsiți incinta școlii.
- Unde-aș putea să mă duc?!

După discuția cu directoarea, Ștefan și-a luat un sandvici cu ton. Tonul avea un efect relaxant asupra nervilor lui. Totuși nu a fost suficient, n-a reușit să se concentreze la lecții, iar minutele până la rezoluția sperată din partea anticorpilor treceau din ce în ce mai greu. Întâlnindu-se cu Jaguarul, i s-a părut că elevul îi aruncă o privire amenințătoare.

Când au venit în sfârșit anticorpii, aceștia i-au cerut doar câteva detalii despre ceea ce ei numeau *presupusa boală* și, de asemenea, să-i indice pe cei pe care-i credea bolnavi, apoi au cercetat baia și dulapurile băieților, dar și pe al lui. În cele din urmă, i-au luat pe toți patru la neuronul din sector. Pe Ștefan l-au liniștit spunându-i că au nevoie doar de o declarație din partea lui și că nu va dura mult.

În dubița care-i ducea spre neuron, Jaguarul i-a șuiert printre dinți:

— Vedeți ce-ați făcut, dom` profesor? E frumos așa? Ne-ați băgat pe toți în belea. Și-avea rost? Zău așa. Noi suntem minori, scăpăm ușor. Cel mult trei săptămâni de tratament. Asta în cazul în care or să găsească simptome ale bolii. Apoi...

— N-am vrut. Așa au ieșit lucrurile.

— Și vreți să vă credem? Adică spuneți c-ați fost inconștient când ne-ați turnat?

— Doar am...

— Nu-nghițim așa ceva.

— Oricum e spre binele vostru.

— Toți spun așa. Ca și cum noi n-am ști ce să facem să ne fie bine. Fals.

— Nu găsim vreo cale de împăcare? Eu chiar sunt o persoană foarte pașnică și m-ar stresa să știu că-s implicat într-un conflict.

Dar n-a mai primit răspuns, ajunseseră la neuron.

Le-au luat tuturor probe de sânge și de țesut, apoi i-au pus să sufle într-un aparat de depistare a substanțelor nesănătoase. Se pare că aceasta era procedura chiar și în cazul martorilor. Nu l-au informat asupra rezultatelor.

Ștefan a fost dus primul la interogatoriu, într-o încăpere cu pereții de un alb imaculat, mobilată doar cu o masă și trei scaune. A fost pus cu fața spre singura fereastră din încăpere, razele puternice ale soarelui aproape orbindu-l. Distingea doar siluetele celor doi anticorpi care se așezaseră în fața lui, cu spatele la lumină. Dan Chihotea și Ion 07, cum s-au prezentat. Mult mai târziu va avea liniștea interioară necesară să reflecteze la ciudățenia numelui lui Ion 07, probabil clonă, acele organisme perfecte care ne-ar fi făcut pe noi inutili, dacă n-ar fi fost declarați doar un experiment cu producție limitată.

— Am înțeles că ați prins câțiva elevi fumând în baie, a spus una dintre siluete, în timp ce nota ceva pe un dispozitiv electronic. E corect?

— Da.

— Nu i-ați prins asupra faptului, ci doar când ieșeau din toaletă. Printr-o conexiune mintală între fumul ce ieșea de sub ușă și singurele personaje din încăpere, ați tras concluzia că au făcut lucruri nesănătoase. E corect?

— Da. Se poate să mă fi înșelat, dar...

— Nu v-ați înșelat. Testele lor au ieșit pozitive. Au avut o concentrație de nicotină destul de mare în sânge, de unde am tras concluzia că acela nu a fost singurul moment când au fumât în cursul zilei. Nu mai spun de mostrele de tegument sau de respirație. Vă felicit pentru corectitudinea conexiunii.

— Mulțumesc, a spus Ștefan cu jumătate de glas, neștiind dacă într-adevăr le datora mulțumiri și dacă nu cumva se simțea bătaia de joc în inflexiunea acelei voci cu sunet aproape metalic, ca și cum toți anticorpii s-ar fi ascuns dincolo de consoane și vocale.

Ironia anticipa o concluzie a discuției nu foarte bună pentru profesor, care totuși prefera deocamdată să ignore anxietatea ce-l cuprindea treptat-treptat. Poate era vorba numai despre

ușoara neplăcere ce inflamează nervii oricui este confruntat cu autoritățile, nu neapărat ceva grav.

— I-ați mai prins și altădată în ipostaze suspecte și ați ezitat să spuneți cuiva din pricină că nu aveați suficiente motive?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

— Gândiți-vă bine. E foarte important. Poate o anumită poziție a corpului. Sau degetele ușor îngălbenite.

Ștefan a adoptat o figură preocupată câteva minute, cât a socotit suficient ca mimica lui să pară credibilă. Nici dacă și-ar fi amintit așa ceva n-ar fi spus, ar fi putut avea probleme mai mari cu băieții.

— Avem informații că în școală acționează o rețea de traficanți de produse nesănătoase. Poate nu știți, dar au mai fost depistați elevi care au fumat sau au consumat alcool. E grav că infecția a atins celule atât de fragede și puțin conștiente de ceea ce fac organismului nostru social. Nu știm încă în ce mod ajung produsele astea în școală. Poate fi un elev, dar și un profesor. Sau poate cineva din exterior cu care să se cunoască. Ați auzit ceva în sensul ăsta? Vi s-a părut ceva suspect?

— Nimic. Eu credeam că societatea noastră e perfect sănătoasă și nici prin cap nu mi-ar fi trecut că s-ar putea întâmpla astfel de lucruri.

— Pe viitor e nevoie să țineți ochii deschiși. Boala poate îmbrăca cele mai albe halate. Incizia trebuie făcută încă de la primele simptome.

Până acum vorbise doar una dintre siluete. Cealaltă, scundă și cu spatele curbat, se mulțumise să se uite țintă la el, mestecând între fălcile mari o gumă și fără să arunce o privire la dosarul electronic din fața sa, ca și cum datele aflate acolo prezentau informații foarte puțin relevante pentru caz. Deodată, a vorbit. Ștefan ar fi preferat neutralitatea vocii de dinainte, agresivității celei de-acum, aparținând parcă unei epoci de neamintit.

— Poate și dumneavoastră prezentați simptome. De unde știm noi că nu sunteți distribuitor de produse nesănătoase sau faceți parte dintr-un virus?!

— Păi, eu v-am dat informațiile despre elevii bolnavi.

— Care prezintă simptome de boală. Până când o comisie de persoane în halate albe nu va da diagnosticul, nu-i putem numi așa, chiar dacă știm cum stau lucrurile. Mă rog, e o chestiune de terminologie, sănătos până la diagnosticul contrariu. Dar, ca să ne întoarcem la seringile noastre, nu e exclus ca și dumneavoastră să faceți parte dintr-un virus și să-i fi turnat pe elevi din pricină că erau rău-platnici sau vă șantajau cu ceva sau voiiați să vă răzbunați pentru ceva, motive există. E suspect faptul că până acum nu i-ați prins sau n-ați remarcat miros de tutun într-o baie în care e de presupus că s-au mai întâmplat astfel de lucruri și pe care nu aveți cum s-o evitați.

— Nu-mi dau seama cum de n-am observat până acum. Poate din pricină că de obicei sunt distrat sau poate n-am ajuns la momentul potrivit.

— Așadar, recunoașteți că sunteți distrat? Vă lipsește puterea de concentrare? Să fie un simptom? Când v-ați făcut ultima dată controlul medical? Știți că e obligatoriu un control medical lunar?

— Să nu-l mai stresăm inutil pe domnul profesor, l-a salvat pentru moment vocea impersonală. Și-a făcut datoria și ne-a ajutat. Acum vă rugăm să vă lăsați adeneul pe declarație.

— Citiți-o înainte s-o semnați. Să fiți sigur că informațiile sunt corecte.

Cuvintele de pe tabletă se scurgeau neinteligibile prin fața ochilor lui Ștefan. După câteva tentative de-a o lua de la capăt, a decis descurajat să pună degetul la finalul documentului. A fost înțepat scurt și nedureros.

— Vă rugăm să nu plecați și să așteptați pe hol. În cazul în care vom mai avea nevoie de unele informații. Credem că sunteți cumva implicat în infecție, copiii n-aveau cum să facă de capul lor toate acele lucruri nesănătoase. Să vă pregătiți moral pentru eventualitatea în care nu veți dormi la noapte acasă și, posibil, nici nopțile din următoarele luni. Dacă vă e sete sau foame, avem un automat cu lapte și sandvi-ciuri cu ton.

După ce și-a luat un sandvici cu ton și un pahar cu lapte, Ștefan s-a așezat pe bancheta din hol, cât mai departe de locul de unde cei care-și așteptau rândul, flancați de persoane în

halate albe, îi aruncau priviri furioase. Mânca și bea fără să-și dea seama ce face, deși știa că nu-i bine pentru stomac.

— V-au interogat și pe dumneavoastră? I-a speriat un glas din apropiere.

De-abia atunci a observat că se așezase lângă o femeie cu părul roșcat, tunsă scurt și foarte slabă.

A confirmat din cap.

— Ați fost martorul unor întâmplări nesănătoase și v-au luat o declarație, dar acum v-au pus să așteptați. Așa e?

— De unde știți?

— Din experiența proprie. Am simțit miros de tutun în scara blocului și am crezut că e de datoria mea să informez anticorpii. Mi-au spus că e doar o formalitate și că nu va dura mult, dar m-au reținut aici. Asta s-a întâmplat acum o săptămână.

— Poate e ceva grav.

— Ce să fie grav? N-au găsit nimic în neregulă cu mine. Sunt sănătoasă, chiar ei mi-au spus-o. Și apoi am fost doar martor, n-aveau voie să procedeze așa.

— Ați vorbit cu medicul de familie?

— Nu mi-au dat voie să-l chem. Au spus că nu e necesară prezența lui.

— Mă îngrijorați. Dacă mi se-ntâmplă și mie așa ceva? Am familie și copii. Un microb pe fișa mea medicală nu va da bine.

A avut intenția să-i spună că-l suspectau deja de lucruri nesănătoase, dar s-a oprit la timp. Astea nu-s informații pe care să le ofere primului întâlnit. Dacă sistemul medical îl va considera bolnav, și părea hotărât s-o facă, păstra măcar speranța să nu se întindă vestea dincolo de cele două-trei timpiane inevitabile. Când ți se ia amprenta de bolnav, lumea te privește ciudat, ca pe un cancer, deși te-ai însănătoșit.

— Cu siguranță vi se va întâmpla același lucru.

— Dacă n-avem încotro... Ei știu ce-i mai bine pentru noi.

— Nu știu nimic. Sunt oameni ca și noi. Pot greși. Și noi trebuie să plătim pentru greșelile lor?!

Ștefan s-a uitat în jur să vadă dacă vreo persoană în halat alb prinsese vreun crâmpoi din afirmațiile nesănătoase, dar toată lumea părea să-și vadă de treabă, ca și cum ei nici n-ar fi existat.